

Wydział Dyrygentury, Kompozycji i Teorii Muzyki

**SYLABUS PRZEDMIOTU DO PLANU STUDIÓW
OBOWIĄZUJĄCEGO OD ROKU AKADEMICKIEGO 2026/2027**

NAZWA PRZEDMIOTU	Harmonia posttonalna
KIERUNEK <i>właściwie podkreślić</i>	- dyrygentura <u>kompozycja i teoria muzyki</u> - muzyka i media
SPECJALNOŚĆ <i>właściwie podkreślić</i>	- dyrygentura symfoniczno-operowa <u>kompozycja</u> (obowiązkowo) - kompozycja muzyki do filmu, gier i mediów <u>teoria muzyki</u> (obowiązkowo) - muzyka w komunikacji medialnej
POZIOM STUDIÓW <i>właściwie podkreślić</i>	<u>licencjackie</u> - magisterskie
OSOBY PROWADZĄCE PRZEDMIOT:	
prof. dr hab. Joanna Schiller-Rydzewska	
ZAŁOŻENIA, CELE ORAZ CHARAKTERYSTYKA PRZEDMIOTU:	
Celem przedmiotu jest opanowanie wiedzy i umiejętności praktycznych dotyczących możliwości kształtowania materiału wysokościowego poza systemem tonalnym dur-moll, ze szczególnym uwzględnieniem XX-wiecznych systemów harmoniczných i indywidualnych koncepcji kompozytorskich.	
WYMAGANIA WSTĘPNE I DODATKOWE:	
Opanowanie wiedzy i umiejętności praktycznych z zakresu harmoniki funkcyjnej dur-moll.	
ZALECANE FAKULTATYWNE KOMPONENTY PRZEDMIOTU:	

BIBLIOGRAFIA PODSTAWOWA:	
- T.A. Zieliński, Podstawy harmoniki nowoczesnej, PWM, Kraków 2009. B. Schaeffer, Nowa muzyka: problemy współczesnej techniki kompozytorskiej, PWM Kraków 1969. A. Jarzębska, Z dziejów myśli o muzyce, Musica Iagellonica, Kraków 2002.	
BIBLIOGRAFIA UZUPEŁNIAJĄCA:	
A. Haba, Neue Harmonielehre des diatonischen, chromatischen, viertel-, drittel-, sechstel- und zwölftentonsystem, Leipzig 1927. P. Hindemith, Unterweisung im Tonsatz, 1937. O. Messiaen, Technika mojego języka muzycznego, "Res Facta" 7, 1973. Inne wybrane artykuły z zakresu teorii harmonii posttonalnej.	
EFEKTY UCZENIA SIĘ – WIEDZA:	
- zna teorię i środki harmoniki posttonalnej i charakteryzuje jej specyfikę (K_W04, K_W05) - posiada znajomość elementów struktury dzieła muzycznego i zna oddziaływanie harmoniki na ich ukształtowanie (K_W03)	

3. posiada znajomość i zrozumienie rozwoju harmonii w historii muzyki oraz orientację w literaturze związanej z tymi zagadnieniami (K_W11)
4. rozpoznaje i definiuje wzajemne relacje w nauce harmonii zachodzące pomiędzy teorią a praktyką (K_W17)
EFEKTY UCZENIA SIĘ – UMIEJĘTNOŚCI:
1. umie tworzyć konstrukcje harmoniczne w oparciu o środki posttonalne (K_U01)
2. potrafi zastosować różnorodne środki harmoniki XX-wiecznej w praktyce zgodnie z poznanymi zasadami ich użycia (K_U15)
3. rozumie treść harmoniczną wykonywanych i analizowanych dzieł muzycznych wykraczających poza system tonalny dur-moll (K_U15)
4. posiada umiejętność kształtowania treści harmonicznej w sposób umożliwiający odejście od zapisanego podstawowego tekstu nutowego (K_U23)
EFEKTY UCZENIA SIĘ – KOMPETENCJE SPOŁECZNE:
1. rozumie potrzebę ciągłego aktualizowania i poszerzania wiedzy i umiejętności z zakresu nauki harmonii dla pracy muzyka (K_K01)
2. wykazuje kreatywność w realizacji powierzonych zadań (K_K03)
3. posiada umiejętność organizacji pracy własnej i zespołowej w ramach realizacji wspólnych zadań i projektów (K_K04)
4. realizuje własne koncepcje i działania artystyczne oparte na zróżnicowanych środkach harmonicznym (K_K03)

semestr przedmiotu:	I	semestr realizacji przedmiotu w toku studiów:	3
wymiar godzin:	30	ilość pkt. ECTS:	3
rodzaj zajęć właściwe podkreślić	- wykład - ćwiczenia <u>seminarium</u>	sposób zaliczenia właściwe podkreślić	- E - egzamin <u>ZO - zaliczenie z oceną</u> - Z - zaliczenie bez oceny
TREŚCI PROGRAMOWE WRAZ Z OPISEM EFEKTÓW KSZTAŁCENIA:			
1. rozpad systemu dur-moll; 2. problemy harmoniki XX-wieku; 3. klasyfikacja współbrzmień; 4. porządki harmoniczne w muzyce XX i XXI wieku; 5. skale poza systemem dur-moll: modalne, tradycyjne/regionalne, indywidualne i inne (całotonowe, zirefkind). 6. indywidualne koncepcje organizacji środków harmonicznych w twórczości m.in. O. Messiaena, A. Skriabina, P. Hindemitha, B. Bartoka, A. Haby (mikrotonowość) i in. 7. teoria strukturalizmu muzycznego w ujęciu kompozytorskim Witolda Lutosławskiego.			
METODY DYDAKTYCZNE:			
1. wykład z prezentacją objętych programem treści; 2. metoda praktyczna - ćwiczenia realizujące problemy omawiane w trakcie wykładu; 3. metoda eksponująca połączona z analizą treści harmonicznej dzieła muzycznego.			
WARUNEK ZALICZENIA KURSU WRAZ Z METODAMI I KRYTERIAMI OCENIANIA:			
Ocena końcowa na podstawie stanu wiedzy i umiejętności studenta weryfikowanych na podstawie pisemnych kolokwii problemowych, samodzielnych prac cząstkowych (w różnej formie), indywidualnych prezentacji problemowych; ocena uwzględnia także wkład pracy i aktywność studenta podczas zajęć.			

aMuz

Akademia Muzyczna
im. Stanisława Moniuszki
w Gdańsku